

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

Pleszew, dnia 22 listopada 2016 r.

RP-W.3120.19.2016.SR

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r., poz. 613, ze zm.)

uznaje za nieprawidłowe

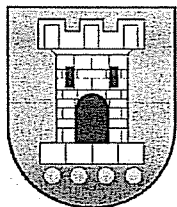
stanowisko wskazane we wniosku złożonym przez
o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie dotyczącej niestanowienia przez turbinę wiatrową (dalej: „turbina”), w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2017 r., budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i w konsekwencji niepodlegania opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

UZASADNIENIE

(dalej: „Wnioskodawca”
lub „Spółka”) wnioskiem z dnia (wpływ do tutejszego Urzędu:
) wystąpiła do tutejszego organu podatkowego o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej art. 1a ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 716, ze zm.), art. 3 pkt 1, pkt 3, pkt 3a, pkt 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290, ze zm.), art. 1 ust. 1, art. 2 pkt 1, art. 9 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 961) w zakresie pytania dotyczącego zdarzenia przyszłego: „czy prawidłowe jest stanowisko Wnioskodawcy, że w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2017 r. turbina nie stanowi budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i w konsekwencji nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości”.

Spółka, we w/w wniosku, stoi na stanowisku, iż w stanie obowiązującym od 1 stycznia 2017 r. turbina (podobnie jak miało to miejsce przed tą datą) nie stanowi budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i w konsekwencji nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Wnioskodawca, w szerokim uzasadnieniu swojego stanowiska, wskazuje, iż określenie tego, jakie elementy elektrowni wiatrowej stanowić będą budowle powinno nastąpić poprzez analizę przepisów ustawy – Prawo budowlane, ponieważ w ustawie

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

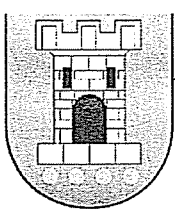
ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

o podatkach i opłatach lokalnych brak jest odrębnej definicji pojęcia „budowla” i regulacje ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wprost odwołują się do definicji zawartych w ustawie – Prawo budowlane. Po przywołaniu zapisów zawartych w art. 1a ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz art. 3 pkt 1, pkt 3, pkt 3a, pkt 9 ustawy – Prawo budowlane dochodzi do wniosku, iż turbina nie może zostać zakwalifikowana jako budowla w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane. Na potwierdzenie swojego stanowiska przywołuje m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: „NSA”) z dnia 31 lipca 2009 r. (sygn. akt. II FSK 202/08), wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: „WSA”) w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 lipca 2011 r. (sygn. akt. II SA/Go 305/11), wyrok NSA z dnia 15 maja 2012 r. (sygn. akt II FSK 2320/10), a także stanowisko Ministra Finansów po konsultacjach z Ministrem Infrastruktury przedstawione w piśmie Dyrektora Departamentu Podatków i Opłat Lokalnych z dnia 17 marca 2007 r. (sygn. PL-833/35/07/IP/346, Biuletyn Skarbowy Nr 3/27, s. 21-22). Z przytoczonych materiałów Spółka wyciąga wniosek, iż takie części elektrowni wiatrowej, które bezpośrednio lub pośrednio służą wytwarzaniu energii i dodatkowo powstają w ramach procesu technologicznego, który nie jest procesem budowlanym, nie mogą być uznane za budowlę i podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Na wskazane stanowisko Spółki nie wpływa fakt rozszerzenia zakresu przedmiotowego kategorii XXIX załącznika do ustawy – Prawo budowlane, gdyż nie sposób uznać, że przedmiotowy załącznik jest właściwy do celów ustalania listy obiektów budowlanych (budowli) objętych opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości, ponieważ nie odsyła do niego art. 3 ustawy – Prawo budowlane, a także brak takiego odesłania w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych.

W dalszej części uzasadnienia swojego stanowiska Wnioskodawca zauważa, iż definicja elektrowni wiatrowej zapisana w art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych obowiązuje tylko i wyłącznie na potrzeby wskazanej ustawy i nie stanowi samodzielnej podstawy do nakładania podatków. Wskazuje również na to, iż przywołana ustawa nie miała na celu uregulowania kwestii opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych, gdyż brak jest w niej odniesienia do tej kwestii, a także nie można uznać, iż mogłaby ona stanowić „prawo budowlane”, o którym mowa w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych.

Spółka odwołała się również do koncepcji „racjonalnego prawodawcy” zgodnie z którą konieczną przesłanką wykładni prawa jest zasada racjonalności stosowana dla wszelkiej interpretacji prawniczej. Tak więc, należy wskazać cele, jakie zamierzał osiągnąć ustawodawca daną regulacją. Przekładając to na niniejszą sprawę Wnioskodawca wskazał na uzasadnienie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych i m.in. na tej podstawie wyciągnął wniosek, iż głównym motywem uwzględnienia pojęcia elektrowni wiatrowych w kategorii XXIX załącznika do ustawy – Prawo budowlane, wykreślenia elektrowni wiatrowych z listy przykładowych urządzeń technicznych oraz wprowadzenia definicji elektrowni wiatrowych do ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych były względy bezpieczeństwa, zamiar rozszerzenia kompetencji organów nadzoru budowlanego w tym zakresie oraz uregulowanie kwestii lokalizacji elektrowni wiatrowych – tym samym, zdaniem Spółki, trudno dopatrzeć się intencji zmiany obciążenia elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości.

Następnie Wnioskodawca przywołał zapis art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i na jego podstawie wywnioskował, iż użycie przez ustawodawcę słowa „wartość” w liczbie pojedynczej wyklucza możliwość aby budowla podlegająca opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości składała się z kilku wartości konstytuujących ją środków trwałych. W praktyce, zdaniem Spółki, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, iż cała

elektrownia wiatrowa jest jedną budowlą w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane, to nie sposób byłoby ustalić podstawę jej opodatkowania podatkiem od nieruchomości, gdyż ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie przewiduje sytuacji, w której oddzielne środki trwałe stanowią jedną budowlę i podstawą opodatkowania w takim wypadku miałyby być suma tychże wartości.

W końcowej części uzasadnienia Wnioskodawca przypomina o istnieniu klauzuli in dubio pro tributario (łac. w razie wątpliwości na korzyść podatnika) – art. 2a ustawy Ordynacja podatkowa – i sugeruje zastosowanie jej w niniejszej sprawie gdyby tutejszy organ podatkowy miał wątpliwości interpretacyjne odnośnie zmian przepisów wprowadzonych ustawą o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Podsumowując swoje uzasadnienie Spółka stwierdza, iż turbina, jako część techniczna elektrowni wiatrowej stanowiącej urządzenie techniczne, nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. W konsekwencji, jej zdaniem, stanowisko, iż w stanie prawnym od 1 stycznia 2017 r. turbina stanowi część techniczną urządzenia technicznego, jakim jest elektrownia wiatrowa, a tym samym nie stanowi budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i w konsekwencji nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości – jest prawidłowe. Tytułem przykładu przytacza wyroki NSA z dnia 15 maja 2012 r. (sygn. akt II FSK 2132/10) i z dnia 20 stycznia 2012 r. (sygn. akt II FSK 1397/10), a także interpretacje indywidualne z dnia 31 lipca 2014 r. wydaną przez Wójta Gminy Działdowo (sygn. FN.3101.1.1.2014) oraz z dnia 29 grudnia 2015 r. wydaną przez Wójta Gminy Nowe Ostrowy (sygn. 310.INT.1.2015).

Analizując przedmiotowy wniosek należało stwierdzić, co następuje.

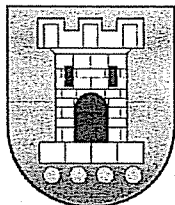
Zgodnie z art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., nr 78, poz. 483, ze zm.) każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. Z kolei art. 217 stwierdza, iż nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Tak więc Konstytucja w zakresie prawa podatkowego (daninowego) odsyła do aktu niższej rangi – ustawy.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kwestie opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 716, ze zm.).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 przywołanej ustawy opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Z kolei stosownie do zapisów art. 1a ust. 1 pkt 2 wskazanej ustawy pod pojęciem budowli należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Zasadnicza część uzasadnienia stanowiska Wnioskodawcy została oparta na założeniu, że przytoczony wyżej art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych odsyła wprost do definicji pojęcia „budowla” zawartej w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290, ze zm.). Tutejszy organ podatkowy uznaje, iż Spółka

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

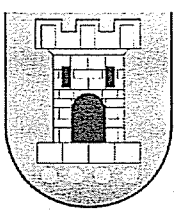
przyjęła, w tym zakresie, błędne założenie interpretacyjne.

Kluczowym w tym zakresie jest fakt (całkowicie niedostrzeżony przez Wnioskodawcę), iż ustawodawca w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych odsyła do „przepisów prawa budowlanego” używając przy tym małej litery, podczas gdy ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. zawsze określa się jako „Prawo budowlane”. Nie ma wątpliwości, co do tego, że określenie „Prawo budowlane” należy odnieść do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Użycie natomiast przez ustawodawcę określenia „przepisy prawa budowlanego” oznacza, iż zakres takiego odesłania jest znacznie szerszy i wykracza tym samym poza regulacje ustawy – Prawo budowlane.

Opierając się na koncepcji „racjonalnego ustawodawcy” (na którą również w uzasadnieniu powołuje się Spółka) należy zadać pytanie: „dlaczego racjonalny ustawodawca nie użył w analizowanym przepisie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych sformułowania <<przepisy ustawy – Prawo budowlane>>, mimo że w momencie dodania do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych art. 1a – tj. z dniem 1 stycznia 2003 r. – obowiązywała ustawa – Prawo budowlane”. Odpowiedź na to pytanie jest tylko jedna: odesłanie do przepisów prawa budowlanego w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie może być utożsamiane z odesłaniem wprost oraz tylko i wyłącznie do ustawy – Prawo budowlane (por. wyrok NSA z dnia 27 maja 2010 r. – sygn. akt II FSK 2049/09; wyrok WSA w Lublinie z dnia 2 lipca 2010 r. – sygn. akt I SA/Lu 502/09, wyrok NSA z dnia 13 kwietnia 2011 r. – sygn. akt. II FSK 1310/10). Owo odesłanie jest o wiele szersze, gdyż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące ustawę – Prawo budowlane. W analizowanym przypadku o statusie elektrowni wiatrowych współdecydują więc przepisy ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych – Dz. U. z 2016 r., poz. 961 (o czym w dalszej części niniejszej interpretacji).

Złożone stany prawne charakteryzujące się „nakładaniem” i „krzyżowaniem” regulacji stanowią typową podstawę rozstrzygnięć organów władzy publicznej. Jak przyjęto w wyroku Trybunału Konstytucyjnego (dalej: „TK”) z dnia 3 grudnia 2002 r., sygn. P 13/02, OTK ZU nr 7/A/2002, poz. 90: „rozproszenie materii» jest zagadnieniem z zakresu techniki legislacyjnej”. Sytuację taką w procesie stosowania prawa należy, w zasadzie, uznać za typową, gdyż najczęściej okazuje się, że organy stosujące prawo muszą brać pod uwagę tzw. kontekst normatywny regulacji prawnej, co nie tylko wyklucza komfort odwołania się do przepisów jednego aktu normatywnego, lecz zazwyczaj oznacza konieczność szczegółowego rozważenia związków zachodzących pomiędzy unormowaniami należącymi do różnych dziedzin prawa. Omawiana sytuacja występuje zwłaszcza w wypadku regulacji podatkowych przewidujących podatki związane z aktywnością gospodarczą, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, której rozstrzygnięcie wymaga uwzględnienia unormowań przepisów prawa budowlanego rozumianych, jak zaznaczono wyżej, szerzej niż ustawa – Prawo budowlane.

Fakt, iż ustawodawca używając, w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, stwierdzenia „przepisy prawa budowlanego” odsyła szerzej niż tylko i wyłącznie do jednej, konkretnej ustawy, tj. ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane znajduje swoje potwierdzenie również w tym, iż w art. 1a ust 2a pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ustawodawca posłużył się konkretnym, enumeratywnym odesłaniem używając stwierdzenia „ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane”. Gdyby wolą ustawodawcy było odesłanie w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych tylko i wyłącznie do ustawy – Prawo budowlane, to użyłby (zgodnie z dyrektywami zawartymi

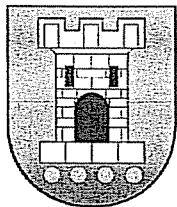

w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” – Dz. U. z 2016 r., poz. 283) identycznego sformułowania, jak w przytoczonym art. 1a ust 2a pkt 3 wskazanej ustawy, a nie bardziej ogólnego zwrotu „przepisy prawa budowlanego”.

Tak więc trzeba mieć na uwadze, że o zakwalifikowaniu określonego obiektu jako budowli w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane może współdecydować treść innych regulacji prawnych, w tym także treść aktów podstawowych (por. wyroki NSA z 13 kwietnia 2011 r. – sygn. akt II FSK 144/10 i sygn. akt II FSK 1310/10). Przepisy odrębne nierzadko precyzują bowiem znaczenie wyrażenń występujących w przepisach prawa budowlanego lub rozważane wyrażenia wprost definiują. Nie sposób również wykluczyć sytuacji, w której wskazane przepisy będą stanowić, iż dany obiekt jest albo nie jest budowlą (obiektem budowlanym) w ujęciu ustawy – Prawo budowlane lub szerzej: w ujęciu przepisów prawa budowlanego.

Kontynuując ustalenia poczynione w powyższym akapicie należy stwierdzić, zgodnie z wykładnią poczynioną przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011 r. – sygn. P 33/09 – Dz. U. z 2011 r., nr 206, poz. 1228, że jeżeli o uznaniu określonego rodzaju obiektów (urządzeń) za budowle (urządzenia budowlane) w rozumieniu przepisów prawa budowlanego współdecydują również inne regulacje niż ustawa – Prawo budowlane, to taka kwalifikacja, o ile nie jest wynikiem zastosowania analogii z ustawy czy tym bardziej reguł dopuszczających wykładnię rozszerzającą, będzie wiążąca także w kontekście ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Nie można bowiem wykluczyć sytuacji, w której przepisy odrębne w stosunku do ustawy – Prawo budowlane precyzują bądź definiują wyrażenia występujące w przepisach prawa budowlanego albo nawet wprost stanowią, iż dany obiekt (urządzenie) jest albo nie jest budowlą (urządzeniem budowlanym) w ujęciu ustawy – Prawo budowlane. Konieczne okazuje się jednak w tym miejscu poczynienie pewnego istotnego zastrzeżenia. W prawie podatkowym – inaczej niż w prawie budowlanym jako dziedzinie prawa administracyjnego – obowiązuje restrykcyjnie pojmowana konstytucyjna zasada wyłączności ustawowej, co oznacza, że poza niewielkimi wyjątkami nie dopuszcza się regulowania zagadnień podatkowych w aktach podustawowych. Jeśli zatem o zakwalifikowaniu określonego obiektu czy urządzenia jako budowli bądź urządzenia budowlanego w rozumieniu przepisów prawa budowlanego miałyby przesądzać przepisy aktu wykonawczego, to nie istnieją podstawy, by taki obiekt czy urządzenie uznać za budowlę na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Odwołanie się w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych do przepisów prawa budowlanego należy bowiem interpretować wyłącznie jako odesłanie do regulacji rangi ustawowej. Stanowisko to potwierdzają liczne orzeczenia sądów administracyjnych (por. wyrok NSA z 27 maja 2010 r. – sygn. akt II FSK 2049/09, wyrok WSA w Lublinie z 2 lipca 2010 r. – sygn. akt I SA/Lu 502/09, wyrok NSA z 13 kwietnia 2011 r. – sygn. akt II FSK 144/10, wyrok NSA z 13 kwietnia 2011 r. – sygn. akt II FSK 1310/10).

Przekładając powyższe rozważania na niniejszą sprawę należy stwierdzić, iż ustalenie prawidłowych zasad opodatkowania elektrowni wiatrowych wymaga sięgnięcia aż do trzech aktów rangi ustawowej: ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ustawy – Prawo budowlane oraz ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (por. Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych, Wrzesień 2016, s. 8). Tak więc nie sposób zgodzić się z twierdzeniami Wnioskodawcy, iż przepisy wprowadzone ustawą o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych nie powinny mieć wpływu na sposób opodatkowania elektrowni wiatrowych.

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

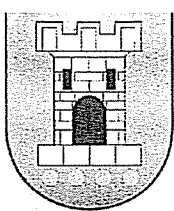
Kolejnym ważnym założeniem na którym Spółka opiera znaczną część swojego uzasadnienia jest twierdzenie, że elektrownia wiatrowa stanowi urządzenie techniczne i tylko jej części budowlane można zaliczyć do katalogu budowli (i tym samym tylko one podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości) – tak więc, zdaniem Wnioskodawcy, uznawanie całej elektrowni wiatrowej za jedną budowlę w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane jest błędem. Zdaniem tutejszego organu podatkowego Spółka także w tym zakresie przyjęła błędne założenie interpretacyjne.

Omówienia wymaga charakter wyrażenia „budowla” w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z przytoczonym przepisem pod pojęciem budowli należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Jest to tzw. „definicja negatywna”, gdyż jako budowle uznano m.in. wszelkie obiekty budowlane (w rozumieniu „przepisów prawa budowlanego”, nie tylko w rozumieniu „ustawy – Prawo budowlane” – różnice znaczeniowe obu pojęć zostały wcześniej szczegółowo wyjaśnione) niebędące budynkami lub obiektami małej architektury.

Jak słusznie stwierdził WSA w Warszawie z definicji tej wynika, że budowlą jest każdy obiekt budowlany, z wyłączeniem budynku lub obiektu małej architektury. Wobec tego, w kwestii opodatkowania podatkiem od nieruchomości zdefiniowanie pojęcia budowli musi nastąpić z uwzględnieniem przepisów prawa budowlanego, a więc przy zastosowaniu wykładni systemowej opartej na tej gałęzi prawa. NSA – w wyroku z 2 lutego 2010 r. – sygn. akt II FSK 1022/08 wskazał, że przy określeniu zasad opodatkowania danego obiektu trzeba zastosować tryb postępowania, w którym w pierwszej kolejności należy stwierdzić, czy dany obiekt jest obiektem budowlanym w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane, a po ustaleniu, że jest to obiekt budowlany, wyjaśnić, czy nie jest to obiekt małej architektury i czy obiekt budowlany ma cechy budynku z art. 1a ust. 1 pkt. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i, jeżeli to zostanie wykluczone, gdyż dany obiekt nie spełnia wymogów definicji budynku, należy go uznać za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 lutego 2015 r. – sygn. akt III SA/Wa 941/14).

Kategorie obiektów budowlanych określa załącznik do ustawy – Prawo budowlane. W kategorii XXIX przywołanego załącznika wyraźnie wymieniono „elektrownie wiatrowe”. Rozszerzenie kategorii XXIX wskazanego załącznika skutkowało co najmniej dwoma następstwami: objęciem nadzorem budowlanym inwestycji w elektrownie wiatrowe oraz możliwością bezsprzecznego stwierdzenia, iż elektrownie wiatrowe stanowią obiekt budowlany w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane. Wnioskodawca w swoim uzasadnieniu dostrzega jedynie pierwszy z wymienionych skutków – co stanowi kolejne błędne założenie interpretacyjne. Nawet art. 55 i art. 59f ustawy – Prawo budowlane, na które powołuje się Spółka, w swojej treści także, odsyłając do wskazanego załącznika, wyraźnie używają stwierdzenia „obiekt budowlany”.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie definiuje pojęcia „obiekt małej architektury”. Legalna definicja przywołanego terminu znajduje się w art. 3 pkt 4 ustawy – Prawo budowlane i stwierdza, iż przez to pojęcie należy rozumieć niewielkie obiekty, a w szczególności: kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury; posagi, wodotryski i inne obiekty architektury ogrodowej; użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, jak: piaskownice, huśtawki, drabinki, śmietniki. Ponadto, obiekty małej architektury pełnią funkcje o charakterze nieuciążliwym i pobocznym w stosunku

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

do korzystania z danej nieruchomości (por. wyroki WSA w Kielcach: z dnia 25 września 2008 r. – sygn. akt II SA/Ke 416/08 i z dnia 7 maja 2008 r. – sygn. akt II SA/Ke 132/08 podtrzymany wyrokiem NSA z dnia 13 sierpnia 2009 r. – sygn. akt II OSK 1257/08). Tak więc nie ulega wątpliwości, iż elektrownia wiatrowa nie jest obiektem małej architektury.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych pod pojęciem budynku należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Nie ulega wątpliwości, iż elektrownia wiatrowa nie stanowi budynku.

Tak więc obiekt budowlany w postaci elektrowni wiatrowej nie stanowi obiektu małej architektury ani budynku, toteż należy uznać go (jako całość) za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

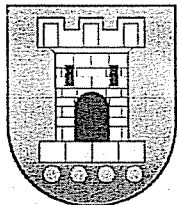
Gdyby jednak Wnioskodawca miał wątpliwości co do przedstawionego trybu (poprzez stosowanie tzw. „definicji negatywnej” – co było wcześniej szerzej uzasadnione) analizowania czy dany obiekt stanowi budowlę w rozumieniu przywołanego przepisu prawnego, gdyż, jak zaznaczono wcześniej, Trybunał Konstytucyjny nie dopuszcza stosowania wykładni rozszerzającej w tym zakresie (por. wyrok TK z dnia 13 września 2011 r. – sygn. P 33/09), to można zdefiniować termin „budowla” również poprzez stosowanie tzw. „definicji pozytywnej” – budowlami są wszelkie obiekty wskazane wprost w „przepisach prawa budowlanego”. Nie można ograniczać się wyłącznie do definicji budowli zawartej w art. 3 pkt 3 i pkt 3a ustawy – Prawo budowlane, gdyż wskazany w nich „katalog budowli ma charakter otwarty i przykładowy” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 lutego 2015 r. – sygn. akt III SA/Wa 941/14). Także Trybunał Konstytucyjny w wyżej przywołanym wyroku wskazał, iż przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości mogą być nie tylko budowle, które zostały *expressis verbis* (łac. dobitnie, bez osłonek) wymienione w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane, ale także w pozostałych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej.

Takie enumeratywne wskazanie znajduje się w art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, który stwierdza, iż pod pojęciem „elektrownia wiatrowa” należy rozumieć budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2015 r., poz. 478, ze zm.). Jak już wcześniej wykazano, poprzez szeroką argumentację, zapisy tej ustawy także mają znaczenie dla określenia prawidłowych zasad opodatkowania elektrowni wiatrowych.

Tak więc nie ulega wątpliwości iż elektrownia wiatrowa stanowi budowlę zarówno w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, jak i ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Kolejnym założeniem Wnioskodawcy przywołanym we wniosku jest to, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają jedynie części budowlane elektrowni wiatrowej. Powołuje się przy tym m.in. na szereg orzeczeń sądów administracyjnych, indywidualne interpretacje wydane przez inne organy podatkowe oraz na podobieństwo elektrowni wiatrowych do elektrowni jądrowych czy fotowoltaicznych.

W ocenie tutejszego organu podatkowego powoływanie się na orzeczenia sądów administracyjnych oraz na indywidualne interpretacje wydane przez inne organy podatkowe jest bezcelowe i nie wnosi żadnej wartości merytorycznej do niniejszej sprawy, gdyż zarówno orzeczenia sądowe, jak i interpretacje indywidualne zapadły (zostały wydane) w innym stanie prawnym, tzn. przed wejściem w życie zmian wprowadzonych ustawą o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, tj. przed dniem 16 lipca 2016 r. Także powoływanie się

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

na podobieństwo elektrowni wiatrowych do elektrowni jądrowych czy fotowoltaicznych jest całkowicie nieuzasadnione. Być może funkcja tych obiektów jest podobna – służą one do przetworzenia energii ze źródła odnawialnego lub nieodnawialnego w energię elektryczną. W tym miejscu podobieństwo jednak się kończy. Każdy potencjalny przedmiot opodatkowania, w tym przypadku elektrownia wiatrowa, powinien być rozpatrywany odrębnie z uwzględnieniem definicji budowli zawartej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych w powiązaniu z definicjami uregulowanymi w przepisach prawa budowlanego.

Orzecznictwo sądów administracyjnych w zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych (na które powołuje się Spółka), przed wejściem w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, opierało się w dużej mierze na brzmieniu art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane. Tak więc zmiana w tym zakresie musi mieć istotne znaczenie. Na mocy nowelizacji wprowadzonej przywołaną ustawą o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, począwszy od dnia 16 lipca 2016 r., art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane nie wskazuje już wprost na elektrownie wiatrowe, których jedynie części budowlane zaliczane były do budowli. Z tego punktu widzenia wprowadzona zmiana sprowadza się do tego, iż na gruncie przepisów prawa budowlanego (do których odnosi się w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawa o podatkach i opłatach lokalnych) cała elektrownia wiatrowa będzie obiektem budowlanym – budowlą. Cel ten, który wyraźnie wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy (Sejm VIII kadencji – druk nr 315) został zrealizowany w trojaki sposób.

Po pierwsze, w art. 3 ust. 3 ustawy – Prawo budowlane, który definiuje budowlę, wykreślono z przykładowego katalogu urządzeń technicznych, których jedynie części budowlane stanowią budowlę, elektrownie wiatrowe.

Po drugie, w załączniku do ustawy – Prawo budowlane w kategorii XXIX wprowadzono nową kategorię obiektu budowlanego, jakim jest elektrownia wiatrowa.

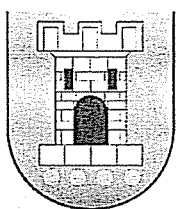
Po trzecie, w dodanym art. 82 ust. 3 pkt 5b ustawy – Prawo budowlane wskazano, iż wojewoda jest organem administracji architektoniczno-budowlanej wyższego stopnia w stosunku do starosty oraz organem pierwszej instancji w sprawach obiektów i robót budowlanych, i tutaj rozszerzono tę kompetencję również na elektrownie wiatrowe zdefiniowane w art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Bardzo dobrze się stało, że w art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych jednoznacznie zdefiniowano czym jest elektrownia wiatrowa. Gdyby nie to, mogłaby się pojawić argumentacja, wedle której wykreślenie elektrowni wiatrowych z art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane, nic nie zmienia, albowiem są one i tak kategorią urządzeń technicznych, a wyliczenie ich w ustawie ma charakter przykładowy i otwarty. Zatem w dalszym ciągu opodatkowane powinny być jedynie ich części budowlane (takie stanowisko prezentuje Wnioskodawca). Takiego poglądu wobec zdefiniowania elementów składających się na elektrownię wiatrową w art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych nie sposób obronić.

W istocie to nie ustawa – Prawo budowlane lecz ustawa o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych przesądza o tym, jakie elementy składają się na elektrownię wiatrową i że są to zarówno elementy budowlane, jak i techniczne.

Wskazany wyżej kierunek wykładni jest dopuszczalny w szczególności w świetle wyroku TK z dnia 13 września 2011 r. – sygn. P 33/09, do którego szczegółowo odniesiono się już w niniejszej interpretacji.

Na tle poczynionych wyżej rozważań należy stwierdzić, iż z dniem 16 lipca 2016 r. na mocy nowelizacji ustawy – Prawo budowlane oraz wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy uznać całą elektrownię wiatrową składającą się

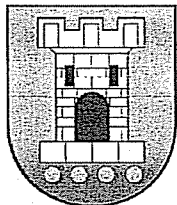
zarówno z części budowlanych (fundamentu i wieży), jak i urządzeń technicznych, takich jak: wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądotwórczy, układ sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Podkreślić przy tym należy, iż katalog wskazanych części elektrowni wiatrowej nie jest zamknięty, gdyż ustawodawca posługuje się pojęciem „składającą się co najmniej z...”.

W związku z powyższym, niezależnie od tego, że w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane nie wymienia się już z nazwy elektrowni wiatrowych, to są one z nazwy wymienione jako kategoria obiektu budowlanego w załączniku do wskazanej ustawy (kategoria XXIX). W związku z tym, iż taki obiekt nie spełnia ani cech budynku, ani obiektu małej architektury (co było wcześniej uzasadnianie), na potrzeby podatku od nieruchomości winien być klasyfikowany jako budowla. Na taką budowlę, w myśl art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, składają się zarówno części budowlane, jak i urządzenia techniczne. Skutkuje to, co jest zgodne z uzasadnieniem projektu ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, ich opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości od pełnej wartości, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (por. Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych, Wrzesień 2016, s. 6-11).

Kolejną część uzasadnienia Wnioskodawcy stanowi powołanie się na koncepcję „racjonalnego ustawodawcy”. Spółka konkluduje, iż ustawodawca dokonując nowelizacji ustawy – Prawo budowlane oraz uchwalenia ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych kierował się głównie względami bezpieczeństwa, zamiarem rozszerzenia kompetencji organów nadzoru budowlanego w tym zakresie oraz uregulowaniem kwestii lokalizacji elektrowni wiatrowych. Tak więc jego intencją nie było wprowadzenie zmian w zakresie obciążenia elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości. Wnioskodawca, po raz kolejny, przyjął, w tym zakresie, błędne założenie interpretacyjne.

Spółka sama używa we wniosku sformułowania „głównym motywem”. Określenie „główny” nie jest i nie może być utożsamiane z określeniem „jedyny/wyłączny”. Oprócz motywów (o których mowa w poprzednim akapicie), które przyświecały ustawodawcy dokonującemu przywołanych wyżej zmian ustawowych, nie ma wątpliwości, w ocenie tutejszego organu podatkowego, iż ustawodawca miał również na celu zmiany w sposobie opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych. To który z motywów („budowlany” czy „podatkowy”) był „główny”, a który „poboczny” jest kwestią drugorzędną i nie ma żadnego znaczenia z punktu obciążenia elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości.

Ustawodawca musiał zdawać sobie sprawę z tego, iż wykreślenie przepisu wprowadzającego podział elektrowni wiatrowej na część budowlaną i niebudowlaną (poprzez zmianę art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane – o czym mowa w uzasadnieniu ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych), będzie miało wpływ na kwestie opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych, gdyż, jak zaznaczono wcześniej, orzecznictwo sądów administracyjnych, przed wejściem w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, opierało się w dużej mierze właśnie na brzmieniu art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane. Ustawodawca stwierdza wprost w przywołanym uzasadnieniu, iż „ustawa – Prawo budowlane wprowadza podział elektrowni wiatrowych na dwie części – część budowlaną i część niebudowlaną (techniczną). Podział ten został wprowadzony w 2005 r. w wyniku poprawki senackiej do jednej z ustaw nowelizujących Prawo budowlane. Jak się wydaje, przepis ten został wprowadzony przede wszystkim ze względów podatkowych – w celu zwolnienia części niebudowlanych elektrowni wiatrowych z podatku od nieruchomości (...)” – Sejm VIII kadencji, druk nr 315.

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

Ustawodawca stwierdza, iż owa poprawka senacka oddziaływała również (a nie wyłącznie) na kwestie budowlane.

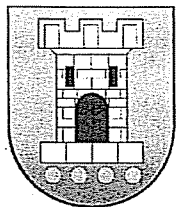
Innym argumentem przemawiającym za uznaniem, iż ustawodawcy przyświecały również motywy podatkowe jest istnienie art. 17 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, który stwierdza, iż od dnia wejścia w życie wskazanej ustawy do dnia 31 grudnia 2016 r. podatek od nieruchomości dotyczący elektrowni wiatrowej ustala się i pobiera zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie przywołanej ustawy. Tak więc wolą ustawodawcy była także zmiana przepisów w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych. Jednocześnie mając świadomość istnienia art. 6 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, który stwierdza, że jeżeli w trakcie roku podatkowego zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, a w szczególności zmiana sposobu wykorzystywania przedmiotu opodatkowania lub jego części, podatek ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło to zdarzenie – co wiązałoby się ze znacznym wzrostem obciążenia podatkowego „z miesiąca na miesiąc” – ustawodawca wprowadził swoisty przepis przejściowy skutkujący zmianą ustalania i pobierania podatku od nieruchomości dotyczącego elektrowni wiatrowych dopiero od dnia 1 stycznia 2017 r.

Warto także zaznaczyć, iż w dniu 9 sierpnia 2016 r. wpłynął do Sejmu projekt ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Sejm VIII kadencji – druk nr 814). W uzasadnieniu projektu wskazanej ustawy wyraźnie wskazano, w sekcji „aktualny stan faktyczny i prawny w obszarze, który jest przedmiotem regulacji projektowanej ustawy”, iż przepisy ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych „definiując elektrownie wiatrową jako budowlę <<(…) w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych (...)>> spowodowały znaczący wzrost wysokości podatku od nieruchomości naliczanego od elektrowni wiatrowych. Przed dniem wejścia w życie w/w przepisu podatkiem od nieruchomości w wysokości 2% kosztów budowy objęta była jedynie wieża wraz z fundamentami. Obecnie podatek naliczany jest od wartości całości urządzenia, łącznie z elementami technicznymi tj. z turbiną”.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż działania ustawodawcy były racjonalne i nie pozostawiają żadnych wątpliwości, iż jego intencją (oprócz aspektów stricte budowlanych) była także zmiana opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości.

Kolejną część uzasadnienia Wnioskodawcy stanowi przywołanie zapisu art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i na jego podstawie wywnioskowanie, iż użycie przez ustawodawcę słowa „wartość” w liczbie pojedynczej wyklucza możliwość aby budowla podlegająca opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości składała się z kilku wartości konstytuujących ją środków trwałych. W praktyce, zdaniem Spółki, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, iż cała elektrownia wiatrowa jest jedną budowlą w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane, to nie sposób byłoby ustalić podstawę jej opodatkowania podatkiem od nieruchomości, gdyż ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie przewiduje sytuacji, w której oddzielnie środki trwałe stanowią jedną budowlę i podstawą opodatkowania w takim wypadku miałyby być suma tychże wartości. Zdaniem tutejszego organu podatkowego Spółka wyciąga błędne wnioski z przywołanego przepisu prawa.

Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podstawę opodatkowania stanowi dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem ust. 4-6 – wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych – ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego.

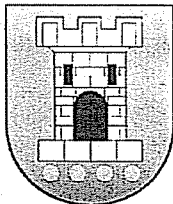
Zgodnie z wyrokiem WSA w Gliwicach z dnia 24 lutego 2016 r. – sygn. akt I SA/GI 914/15 za prawidłowy należy uznać pogląd, że właściwe w tym zakresie metody ustalania wartości wynikają odpowiednio z art. 22g ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361, ze zm.) oraz art. 16g ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 851, ze zm.). W związku z tym, iż formą prawną Wnioskodawcy jest spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, zastosowanie będzie miała druga z przywołanych ustaw.

Artykuł 16g ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych określa co uważa się za wartość początkową środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, przykładowo: w razie odpłatnego nabycia – jest to cena ich nabycia, a w razie wytworzenia we własnym zakresie – koszt wytworzenia. Nie ma żadnej podstawy prawnej, aby zgodzić się z twierdzeniami Wnioskodawcy, że wartość budowli składającej się z kilku środków trwałych nie może stanowić sumy wartości środków trwałych ją tworzących. Wskazany artykuł nie formułuje takiego zakazu. Logicznym jest, iż słowo „wartość” odnosi się do budowli jako całości, a w przypadku budowli składającej się z kilku środków trwałych np. obiektów liniowych, sieci technicznych czy właśnie elektrowni wiatrowych wartość budowli będzie stanowić sumę wartości środków trwałych ją tworzących obliczoną zgodnie z art. 16g ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych i w konsekwencji ta wartość będzie stanowiła podstawę opodatkowania dla budowli, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W końcowej części swojego uzasadnienia Spółka powołuje się na art. 2a ustawy Ordynacja podatkowa, który wprowadził do wskazanej ustawy klauzulę in dubio pro tributario (łac. w razie wątpliwości na korzyść podatnika). Wnioskodawca sugeruje zastosowanie jej w niniejszej sprawie gdyby tutejszy organ podatkowy miał wątpliwości interpretacyjne odnośnie zmian przepisów wprowadzonych ustawą o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Odnosząc się do przepisu art. 2a ustawy – Ordynacja podatkowa, który stanowi, że „niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika”, podkreślić należy, że zasada in dubio pro tributario którą wyraża przywołany wyżej przepis znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy organ podatkowy natrafi na wątpliwości co do znaczenia przepisu w konkretnej sytuacji faktycznej, a wątpliwości tych nie będzie można usunąć w trakcie prawidłowo prowadzonej wykładni przepisów prawa podatkowego. Jeżeli taka sytuacja ma miejsce organ powinien przyjąć znaczenie przepisów korzystniejsze dla podatnika. W przedmiotowej sprawie nie zaistniały jednak okoliczności uzasadniające zastosowanie powyższej zasady. Wydając przedmiotową interpretację tutejszy organ dokonał prawidłowej subsumpcji zdarzenia przyszłego opisanego przez Spółkę pod przytoczone przepisy prawa i wyczerpująco przedstawił swój pogląd dotyczący ich rozumienia i zastosowania w odniesieniu do sprawy. Uzasadnienie przedstawione zostało w sposób wyczerpujący, logiczny i spójny. Wszelkie wątpliwości interpretacyjne zostały racjonalnie usunięte za pomocą dostępnych reguł wykładni.

Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań należy stwierdzić, iż elektrownia wiatrowa stanowi (jako całość) budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, w tym w rozumieniu zarówno ustawy – Prawo budowlane, jak i ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. W konsekwencji stanowi także budowlę w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych składającą się z elementów budowlanych i elementów

BURMISTRZ Miasta i Gminy Pleszew

ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew
tel. +48 62 742 83 10, fax. +48 62 742 83 01
e-mail: sekretariat@pleszew.pl www.pleszew.pl

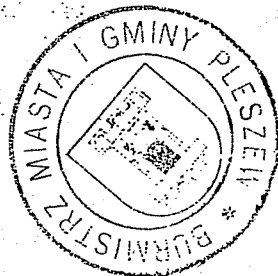
technicznych. Skutkuje to opodatkowaniem, od dnia 1 stycznia 2017 r., wszystkich jej elementów (budowlanych i technicznych), w tym turbiny, podatkiem od nieruchomości od pełnej wartości.

Tak więc, udzielając odpowiedzi na pytanie sformułowane we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, należy stwierdzić, iż turbina, jako element techniczny elektrowni wiatrowej stanowiącej budowlę (jako całość) w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od dnia 1 stycznia 2017 r.

Zgodnie bowiem z art. 17 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych tylko do dnia 31 grudnia 2016 r. podatek od nieruchomości dotyczący elektrowni wiatrowej ustala się i pobiera zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie przywołanej ustawy.

Tym samym, należy uznać za nieprawidłowe stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie dotyczącej niestanowienia przez turbinę, w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2017 r., budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i w konsekwencji niepodlegania opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Informuje się, że niniejsza interpretacja udzielana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia zapytania w tutejszym organie podatkowym i dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego z dnia (wpływ do tutejszego Urzędu:).

Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew

BURMISTRZ

dr Marien Adamek

Pouczenie:

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu (ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań), po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2016 r., poz. 718, ze zm.).

Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 w/w ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 w/w ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 w/w ustawy) na adres Burmistrza Miasta i Gminy Pleszew (ul. Rynek 1, 63-300 Pleszew).

Otrzymują:

1. Adresat
2. a/a